

Злајко Панџарић

БУЂЕЊЕ

БУЂЕЊЕ 1

Склапам очи - -
Зар је већ јутро?

Кроз тунел!
Кроз тунел!
Што брже!

Потребно је одмах,
Без одлагања,
Скренути на лево.
Не-питати!
Не-гледати!

Увек претрнем
У тој етапи.

Дан. Леп.
Ветар у брезовој шуми.
Ја у трави,
Велики црни скакавац!

Плаво дете отвара књигу
Са окованим корицама.
Ставља ме опрезно,
Притискајући палцем,
И залупи књигу!

Нисам на Земљи!
Црвено сунце!
Гледа ме око попут трешње!

Не знам шта говори
Али схватам –
По лицу и гестовима –
”Увек иста грешка!”

Страна 321-а!

Ту као да нема времена.
Као да сам истовремено
На свих 6 страна коцке.

Онај који обрће коцку
Заправо ме живи!

Као сећање, 80 година!
Његово срце је стало –
Или шта ли већ –
Моја трећа смрт!

Квант светлости!
Скок електрона
У атому кисеоника!
Молекул воде у чаши
Са мехурићима,
На прозорској дасци,
Јутрос.

Жив!

Жив!

БУЂЕЊЕ 2

Толико сам брзо
 Окренуо главу
 Да ми је отпала са тела,
 И откотрљала се,
 Поред ногу,
 Запрепаштеног Исуса,
 Право у реку Стикс!

Тонем и тонем.

Промичу призори.
 Нешто попут каталога,
 Архиве, попут Backup-а.

Све је у две димензије
 А ја посматрам из висине.
 Видим унутрашњост људи,
 Сва тајна скровита места,
 Све трезоре као на длану!
 Не! Све је у три димензије,
 А ја посматрам из четврте.
 Из димензије која је нормална
 На три димензије простора!

Неко биће са милион пипака
 И милион зуба у чељустима,
 Зграби ме треће године –
 Умирем, исецкан, по други пут!

Усред бојног поља,
 Чудовишне битке,
 Великих оклопљених буба.

О Боже!
 Толико ме заболело!
 Не тело, никако тело –
 Заболела ме душа –
 Док ме је млаз беле крви

Чупао високо, високо,
Изнад тог поља,
Изван те планете смрти,
У ледени вакуум свемира!
Моја трећа смрт!

Крајичком ока видим –
Публика, дефинитивно,
Није људска!

Коначно пауза!

Јездим назад
На оно бојно поље...
А и тамо сада
Некаква публика...

У рукама једнога
Поново она сабља.
Замах. Мрак.

Урлао сам од беса:
Зар сам ја стока за клање?
Сада ћу мало ја вас да сецкам!

Зар је могуће посећи душу?
Поново! И поново!

Спасио ме добри Исус.

Недостаје ми неколико дасака,
Али сам жив!

Жив!

БУЂЕЊЕ 3

Лелујим тако данима,
Кад се тло прекине
У провалију дубоку.
Доле, у дубини,

Удара море.

У недоглед море.

Лежим на стеновитој обали,
Као лешина.

Учим полако, тешко,
Да живим као јато.
Хиљаде очију,
Хиљаде гласова.
Умирем и рађам се,
Без суза.

После 30 године,
Или 330 – не знам –
Прво ретки бљескови,
А затим ја, фокусиран –
Хиљадуструки крик!

Изговорио ме алхемичар
У мрачној високој кули,
У бајалици ”Галеб”!
Моје биће затрепери
И неста – као што престаје
Летњи пљусак.

Ништа се није десило.
Нека врата се отворише,
Неколико милиона атома
У оном бућкуришу,
Као неколико милиона коцкица,
Сложило се за трен.

Разочарани човек
Бацио је кроз прозор котао!
Затим се баци и сам!*

* Претпоставимо да је цео наш Космос заправо један једини електрон у неком ”вишем свету”. Тај ”виши свет” нека има масу од 10^{100} или 10^{500} килограма, свеједно. Он је већи од нашег света тада најмање 10^{131} пута! ($10^{100} / 10^{-31} = 10^{131}$) Ако би неко биће из тог ”вишег света” хтело створити чудо од 1-ог килограма у нашем свету, ако би ми

хтело створити тек неколико јабука, њему би требало $1/10^{131} \times c^2 = 10^{-126}$ J, што је у сваком случају незамислив степен суптилности – у свим могућим световима!

Нико и ништа не може
ући у наш Свет.
и нико из њега 'ван!'

Само снови - -

Жив!

Жив!?